

LA XARXA PRODIGIOSA

U.- Un dia del mes de març passat vaig entrar al Museu de la Juguina a la Rambla a mirar una exposició que hi havia muntat la Xarxa Solidària, l'"oenagé" creada i residenciada a Sant Feliu. Mirant-me-la em vaig retrobar interessat en una iniciativa dels anys 90 de la qual se'n generà el projecte i la realitat solidària envers una població, Nueva Trinidad, a El Salvador, una iniciativa amb la qual per diverses raons, totes insuficients, vaig perdre el contacte.

La llavor plantada tan lluny fa cap a vint anys, segueix viva i és arbre que ha fet branques. A més d'El Salvador, Xarxa Solidària és present a punts diversos: a Equador que toca al Pacífic, a Moçambic a la costa africana de l'Índic; a un barri de Manila, i a un lloc de nom Tagaytay, les Filipines, banda surasiàtica del Pacífic: una realitat nascuda a Sant Feliu, doncs, ajuda persones en tres continents, dos dels quals toquen grans oceans, el Pacífic i l'Índic.

La Xarxa, com tot, té la seva història. Era el 1992 que l'Anna Sabater, guixolenc, ara mestra a l'Estació, tornà d'una estada com a cooperant a El Salvador a través de l'Associació Catalana per la Pau. El seu treball va ser en una població de nom Nueva Trinidad, on a la pobresa i la llunyania dins el seu propi país, s'hi sumaven els desastres d'una inacabable guerra civil. Va treballar amb persones minuscapacidades, una feina dura convivint en una aspra realitat. L'Anna degué aprendre molt en aquella primera estada, i segurament tornà amb una escala de valors més àmplia i valuosa: des de llavors fins el 1999, ha tornat a El Salvador set vegades.

La seva idea era crear un pont de solidaritat entre Sant Feliu i el poblat salvadorenc: un cop aquí l'Anna s'explicava, tenaç. I com que només els convençuts són els que poden convèncer, l'Anna va trobar voluntats, aconseguint que Sant Feliu s'agermanés amb la localitat centramericana. Com que agermanar-se amb unes necessitats molt reals, exigeix la materialització en ajuts per a quelcom útil i senzill, no es tardà gaire perquè a aquell poble hi hagués un local social on els veïns podien saber-se comunitat. Van ser ells que el construïren i Sant Feliu, a través de la Xarxa hi aportà el cost dels materials amb els diners que hi posà l'ajuntament i els que donà l'activitat de veïns i artistes que cediren obres per a un sorteig, concerts i altres iniciatives.

Els vincles de solidaritat es mantenen i ara aquell local que té el nom de "Centro Cultural David Rovira" en reconeixement a un cooperant que va viure temps al poble i morí al cap de poc de tornar-ne, és l'espai comunitari dels veïns, el "lloc" que necessitaven, a

Nens i nenes al "Centro Cultural David Rovira" a Nueva Trinidad.

"redós" del qual fan assemblees, s'hi discuteixen projectes, hi ha llibres i ordinadors, i les criatures en fan bon ús.

Els vincles de solidaritat s'anaren aferrant i la cooperació no s'aturà: Ara al Centre hi ha llibres, ordinadors, jocs, hi tenen lloc debats i s'hi plantegen i discuteixen projectes i les criatures en treuen profit. També, i és cosa molt important, la vida al poble ha anat canviant a millor gràcies al seu esforç per exigir dels poders locals el compliment de coses necessàries: hi ha aigua potable i llum elèctrica a les cases, s'han fet progressos en la sanitat i en el servei de salut, és a dir, han guanyat per si mateixos coses que no tenien. És bo saber que Xarxa Solidària ha estat l'instrument mitjançant el qual Sant Feliu ha estat present en aquesta peripècia de solidaritat.

Així resumida va ser la "venturosa aventura" de l'Anna Sabater i Nueva Trinidad. Parlant-ne, un pensa que va ser un atzar benvolent que va dur-la de Sant Feliu a Nueva Trinidad per portar-ne cap aquí la idea que hi hagués un quelcom de bo entre les dues poblacions tan distants i diferents: l'atzar —o els atzars— passen i es fan realitat si i quan hi ha algú disposat a reconèixer-lo i implicar-s'hi. Fa temps, una amiga em va dir que la seva mare li deia "quan el vent entra a la flauta, els dits han d'estar a punt". És això.

DOS.- És des del 1999 que Xarxa Solidària és una Organització No Governamental (ONG), cosa que significa més facilitat per obtenir recursos. També s'ha anat organitzant en una estructura de cooperants que coordina Verònica Garcia i es disposa d'un mínim i eficient aparell administratiu (potser eficient per mínim). De fa poc,

la Xarxa fa ús d'un espai social que l'ajuntament ha facilitat a unes dependències del que fou Hospital Municipal. Xarxa Solidària té, doncs, local i personalitat jurídica reconeguda: Així es guanyen les coses.

Com s'ha dit en començar, la cooperació s'ha estès a diversos llocs i per diversos atzars: Amb l'**Equador**: un jove equatorià immigrant connectà amb la Xarxa, i posà en contacte amb una localitat, Rio Chico, on s'enviaren bicicletes. Això donà lloc a una "extensió" d'ajut a una comunitat aborigen de nom Sarayaku a la zona de la selva amazònica, on es presta ajut per als seus propis projectes per a la sostenibilitat de la cultura autòctona i elements per coadjuvar al manteniment d'una agricultura ecològica útil per a la seva subsistència i venda d'excèdents.

El contacte a **Manila** vingué a través d'una monja de la comunitat Vedruna, de Sant Feliu que tenen companyes seves treballant amb la infància d'un barri marginal en una gran concentració urbana on es donen tots els factors per a una degradació i hi és molt punyent el problema dels "nens del carrer" en una ciutat fora mesura com és Manila, amb déficits fonamentals. "Xarxa" dona suport a les monges en la seva dura feina en un entorn tèrbol, aportant material d'ensenyament i convivint amb ells unes setmanes en temps de vacances.

Amb **Moçambic**, el mitjà-contacte va ser un jove moçambiquès, de nom Hai-chimau, que va tenir una beca a la Universitat de Girona. L'atzar —sempre l'atzar— va fer que se'l conegués i s'establís relació en la línia del projecte "Xarxa". El nom del lloc amb el qual es treballa és Homoine, una població més que pobra, sotmesa a l'estrall de malal-

ties endèmiques, mancada d'ensenyament, amb problemes d'infranutrició. Un món dur en el qual, a més, la situació de la dona és més dura, tot i que el treball de les dones és un factor fonamental per tirar endavant el país. Allà, d'acord amb l'escola rural d'Homoiné, se'ls ha pogut ajudar en la construcció d'una granja avícola gestionada per dones amb la qual, s'ajuden en la subsistència familiar, i els permet vendre excedents, cosa que les reforça com a persones.

Una altra cosa: **comerç just** és una forma de solidaritat que es fa a Sant Feliu, i en altres llocs. Són productes de països del "món de les necessitats" —café, xocolata, herbes...— en la producció dels quals són respectades les condicions laborals del país d'origen. La finalitat és ajudar a promoure-hi un desenvolupament harmònic: Xarxa les ven a plaça en una parada el primer dissabte de cada mes i el producte íntegre del que es ven, va lògicament, als llunyans proveïdors. Això és el comerç just.

Els cooperants de la Xarxa a Sant Feliu són cap a vuitanta i a més compta amb col·laboracions de persones sensibles a la solidaritat a Castell-Platja, La Tallada, Maçanet de la Selva. Això com tot el que s'ha explicat fins ara crec que és bo i per tant necessari que sigui conegut perquè pot significar-los una certa satisfacció. És per això que aquesta nota està sortint tan llarga.

La mecànica dels ajuts és la següent: els grups connectats als llocs receptors envien un projecte detallat d'un objectiu amb la valoració del que significa econòmicament. Aquí la Xarxa avalua les propostes i tria les més plausibles en si mateixes i econòmicament. Llavors tramita les peticions d'ajut a l'Ajuntament, a la Diputació de Girona o al Fons Català de Cooperació de la Generalitat, entre d'altres. De manera que la Xarxa Solidària és simplement un mitjà sense cap altre interès, que ser vocacionalment interessada a connectar les necessitats amb les possibilitats d'ajut, seguint criteris d'eficàcia i austeritat. La gestió de tot això és portada, majoritàriament, per dones, que també cal dir-ho. La gent de Xarxa Solidària està contenta de la seva callada feina.

El nom de "Xarxa Solidària" va ser un encert de significat: recordo que en el principi es dubtava entre dir-ne "plataforma" o "xarxa solidària", segurament va ser el seny o, altre cop, un benigne atzar, que decidí que seria "Xarxa", és a dir, teixit, que ara és una realitat viva: que relliga i s'estén: és ben bé allò de la flauta, el vent, els dits i els forats. Aquest dilatat resum és encapçalat per l'expressió "la xarxa prodigiosa". Ben mirat, no és pas una exageració.

J. V. ROMÀ

MASSATGE ENERGÈTIC: SANANT L'EMOCIÓ, SANANT EL COS

En el nostre dia a dia ens autoocupem amb moltes activitats sovint per no donar la cara a les nostres veritables emocions perquè a vegades aquestes són doloroses, maltractades per un mateix des de fa molt de temps. Si aquestes emocions no arriben a manifestar-se o es treballen energèticament a la llarga poden repercutir en una malaltia física. Generalment, no se'ns ha ensenyat a parar, a prendre consciència de les nostres emocions, i en un moment donat un factor extern a nosaltres pot fer que aquestes emocions s'activin però sense cap control.

Amb el massatge energètic es fa un treball de neteja, d'harmonització, de mobilització de l'energia que actua a cada xacra. Les emocions s'expressen així a través de la massa corporal de la persona, per mitjà del que s'anomena "nus energètic". El terapeuta fa de mediador entre aquest "nus energètic" i el problema emocional amb el qual va lligat. Es tracta d'arribar a concretar l'emoció, de prendre'n consciència i de treballar per recol·locar-la. La feina del professional és la de donar claredat al conflicte, de posar-hi paraules perquè el pacient el pugui arribar a entendre. Queda després a les seves mans si s'hi vol enfrontar o no.

L'energia protegeix, desintoxica, actua rejuvenint la capa cutània; estimula el sistema limfàtic, té un efecte sedant sobre el sistema nerviós i un efecte antienvelliment sobre els òrgans, que es mantenen amb molta més vitalitat.

Amb el massatge energètic es recol·loca l'energia per tal que el pacient tingui la força necessària per realitzar els objectius que s'hagi proposat en la vida. Tot això fa que el moure'ns en la vida sigui molt satisfactori: la persona està més contenta, en pau amb ella mateixa i amb el món que l'envolta.

Cada dolència física es plasma en el cos. El terapeuta treballa per mitjà de colors, de figures i de símbols. Cada vèrtebra dona una informació diferent. La primera vèrtebra representa la mare, la força vital i tots els conflictes relacionats amb ella. A l'esternó s'hi situen els conflictes de relació entre germans, la lluita per l'espai. A la novena vèrtebra és on s'hi situen les addiccions, a la droga, a la mare, a la parella, al lloc de treball... la sensació que hi va lligada és la d'ofegament.

En el moment del massatge energètic el terapeuta intenta que el pacient connecti tant amb la seva pròpia realitat emocional com amb el seu cos físic i per això les emocions es poden

Mil·leni, Teràpia Energètica.

arribar a descontrolar: el pacient plora, riu, crida, sua... Les seves emocions es manifesten en quant es relaxa i s'activa en la persona una realitat en forma d'imatge, de sentiment, que es pot anar repetint al llarg dels dies següents a la sessió terapèutica, inclús es pot arribar a plasmar a la nit en forma de somnis, la qual cosa facilita a pacient i terapeuta una informació valuosa per seguir treballant.

Els elements que es fan servir per treballar l'energia són el fred, l'escalfor, olis, gels, pedres, sal gruixuda, tovalloles d'aigua calenta... tot això perquè el pacient se senti molt còmode i en pau. L'objectiu és que l'energia flueixi i les emocions es relaxin.

Simptomatologies com el càncer poden arribar a produir-se quan hi ha contradiccions emocionals. L'energia deixa de fluir i com a resultat esdevé la malaltia. Tot pot començar amb un simple refredat a causa de no haver atès o expressat una determinada emoció. Quan s'aconsegueix relaxar aquesta emoció l'energia torna a fluir i llavors pot tenir lloc el procés de sanació, o almenys la malaltia no avança tan ràpid. Aquesta situació extrema del cos físic és un S.O.S. de la part més densa de la persona, la matèria, que no pot seguir perquè li ha faltat informació, afecte i claredat per seguir el seu camí.

La malaltia no és més que una eina d'autoconeixement, és un mitjà per fer camí, l'últim recurs que ens donem a nosaltres mateixos per arribar a escoltar-nos com a éssers compostos de matèria i d'energia.

El massatge energètic proporciona les eines necessàries per recomposar l'emoció, per tornar a sentir-la d'una manera que no provoqui dolor, que no arribi a produir un mal físic. S'informa el pacient de com estan les seves emocions per poder fer un pas endavant en el seu procés de sanació.

ANNA JURADO VIERNES